

Sergej Lukjanjenko

DNEVNA
STRAŽA

Preveo Vladan Stojanović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

Priloženi tekst odobren je za
distribuciju, jer je koristan strani Svetla.

– Noćna straža

Priloženi tekst odobren je za
distribuciju, jer je koristan strani Tame.

– Dnevna straža

PRVI DOGAĐAJ

DOZVOLJEN PRISTUP
NEOVLAŠĆENIM OSOBAMA

UVOD

U laz nije izazivao poštovanje. Šifrovana brava nije radila. Gazila je preko zgužvanih pikavaca jeftinih cigareta. Unutrašnjost lifta bila je bogato ukrašena nemaštovitim grafitima. Reč „Spartak“ se po učestalosti pojavljivanja nadmetala sa lascivnim črčkarijama. Neko je plastičnu dugmad, uništenu cigaretama, okrpio okamenjenom žvakaćom gumom.

Vrata stana, tapacirana gnusnim sovjetskim skajem, nisu odudarala od ulaza u zgradu. Činilo joj se da će jeftine, aluminijumske cifre svakog časa pasti s nevešto zavrnutih šrafova.

Nataša je oklevala pre nego što je pritisnula zvono. Mora da je luda kad na ovakvom mestu traži lek za svoje nevolje. Mogla je da prelista novine, uključi televizor ili poslušati radio, kad je u očajanju rešila da posegne za magijom. Mogla je da prouči ponude silesije ozbiljnih spiritističkih salona i iskusnih medijuma s međunarodno priznatim diplomama... I to bi bila prevara, ali izvedena u prijatnijem okruženju, u društvu prijatnijih osoba, a ne u ovom pribežištu beznadnih gubitnika.

Svejedno je pozvonila. Nije htela da protraći vreme utrošeno za putovanje.

Isprva joj se učinilo da je stan prazan. Zatim je čula korake užurbane vlasnica u izanđalim papučama. Malecna špijunka se nakratko zatamnela. Brava je škljocnula. Vrata su se otključala.

„Nataša, ako se ne varam? Uđi, uđi...“

Nikad nije volela ljude koji od prvog trenutka nastupaju preterano prisno. U početku valja biti formalan.

Domaćica je doslovce uvukla unutra. Uхватила je za ruku, bez trunke oklevanja. Nataša nije imala snage da se odupre prostosrdačnoj starici, izboranog i napadno našminkanog lica.

„Prijateljica mi je rekla da vi...“, započe Nataša.

„Ne znam šta ti je rekla“, prekide je domaćica, široko gestikulirajući. „Ne, ne skidaj cipele, baš sam se spremala da počistim... pa, dobro, pokušaću da pronađem papuče.“

Nataša je razgledala stan. S mukom je skrivala gađenje.

Predsoblje nije bilo tako malo, ali je bilo pretrpano. S tavanice je škljijala gola sijalica od najviše tridesetak vati, ali ni ona nije mogla skriti posvemašnju prljavštinu. Čiviluk se nije video od odeće, među kojom se isticao čupavi zimski kaput, poslastica za moljce. Mali deo linoleuma vidljiv posmatračevom oku, bio je nerazaznatljive, sivkaste boje. Natašina domaćica je, po svemu sudeći, dugo odlagala čišćenje.

„Zoveš se Nataša? Ja sam Daša.“

Daša je bila petnaest do dvadeset godina starija od nje. Najmanje toliko. Mogla joj je biti majka. Pored takve majke verovatno bi se obesila... Posmatrala je zdepastu priliku, prljave, izbledele kose, u ispranoj kućnoj haljini, s lakom koji se ljuštio s noktiju. Otvorene, pohabane papuče, obuvene na bosu nogu, otkrivala su isti napadni lak na nožnim prstima.

„Da li ste vidoviti?“, pitala je Nataša, rekavši u sebi: „Kakva sam ja budala.“ Daša klimnu. Sagnula se i izvukla par gumenih papuča iz gomile obuće. Bile su to najgluplje papuče na svetu, one s gumenim šiljcima, ispod stopala, san svakog jogina. Neki šiljci su odavno ispali, ali papuče zbog toga nisu delovale ništa udobnije.

„Obuj ih!“, raspoloženo će Daša.

Nataša skide sandale i navuče ponuđene papuče, kao da je u hipnotičkom transu. Zbogom, čarape. Šavovi će sigurno popustiti. Neće je spasti ni čuvene „omsa“ čarape, ojačane još čuvenijom likrom. Sve na ovom svetu je prevara izvedena po zamisli lukavih budala. Inteligentni ljudi, iz nekog razloga, uvek nasedaju na te prevare.

„Da, vidovita sam“, obznani Daša dok je budno pratila obuvanje papuča. „Nasledila sam dar od babe, baš kao i moja majka. Bile su vidovite. Pomagale su ljudima, to je deo porodičnog nasleđa... Uđi u kuhinju, Nataša. Nikako da stignem da spremim sobe...“

Proklela je sebe zbog gluposti i ušla u kuhinju, koja nije izneverila njena očekivanja. Dočekao je prljavi sto i gomila zamašćenih sudova u sudoperi. Krupna bubašvaba je lagano šetkala po stolu. Mirno je kliznula preko ivice. Pod je delovao lepljivo. Prozore je mimoišlo prolećno čišćenje. Mrlje su prekrivale tavanicu.

„Sedi“, reče Daša i veštim pokretom izvadi hoklicu ispod stola. Postavila ju je na počasno mesto – između stola i frižidera, nervoznog i bučnog „saratova“.

„Hvala vam, stajaću.“ Ni po koju cenu neće sestiti. Stoličica je ulivala još manje poverenja od stola ili masnog poda. „Daša... To je od Darja?“

„Da, od Darja.“

„Darja, htela sam samo da saznam...“

Domaćica slegnu ramenima. Uključila je rešo za kafu, verovatno jedini predmet u stanu, koji nije delovao kao lovina iz kontejnera. Obratila se gošći:

„Htela si da saznaš? Nema tu šta da se sazna. Sve je jasno ko dan.“

Nataši se, na trenutak, učini da u kuhinji nema dovoljno svetla i da u njoj vlada neobjašnjiva teskoba. Sve postade sivo. Utišao se umirujući frižider. Nestade buke uličnog saobraćaja. Obrisala je ledeni znoj s čela. Vručina je za sve kriva. Leto, omorina, duga vožnja metroom. Zašto nije uzela taksi? Otpustila je šofera s automobilom. Uistinu se stidela onog što će učiniti. Nije htela da se sazna za to... ali, zašto nije uzela taksi?

„Muž te je napustio, Natašenjka“, reče Darja, s mnogo saosećanja. „Ostavio te je, pre dve nedelje, bez upozorenja. Jednostavno se spakovao i otišao. Nije bilo svađe ili rasprave. Ostavio ti je stan i automobil,

da bi otišao drugoj, mladoj kučki, tamnih obrva... ali, ti nisi stara, kćeri moja.“

Nataša ni ovog puta nije reagovala na usiljenu prisnost. Očajnički se upinjala da se seti šta je rekla prijateljici. Nije pomenula crne trepavice. Devojčura je imala crnu kosu i tamni ten... Natašu obuze divlji, slepi bes.

„Znam zašto je otišao, Natašenjka... Izvini što te zovem kćerkom, iako znam da si snažna žena, sposobna da razmišlja svojom glavom. Uistinu te smatram svojom kćerkom... Nemaš dece, Nataša, zar ne?“

„Nemam“, prošapta Nataša.

„Ali, zašto ih nemaš, draga moja?“, pitala je vidovnjakinja, prekorno vrteći glavom. „On želi kćer, zar ne?“

„Tako je. Hoće kćericu...“

„Zašto je ne bi rodila?“, upitala je Darja, uz upitno sleganje ramenima. „Imam petoro dece. Dvojica najstarijih su otišla u vojsku. Jedna kći se udala i sad čuva bebu. Ostali studiraju. Najmlađe, najobesnije...“ Odmahnula je rukom. „Sedi dole, zašto ne sedneš...“

Nataša se oklevajući spusti na stolicu. Čvrsto je stiskala torbicu. Progovorila je, da bi preuzela inicijativu:

„Eto, tako je ispalo. Pa... mogla sam da imam dete s njim, ali bi to naškodilo mojoj karijeri.“

„I to je istina.“ Vidovnjakinja nije htela da se raspravlja. Protrljala je lice rukama. „To je tvoja stvar... Hoćeš li da ga vratiš? Ali, zašto je otišao? Ona drolja nosi njegovo dete. Zbilja je zatrudnela. Sluša ga, saučestvuje s njim. Primenjuje sve trikove u postelji... Imaš dobrog čoveka, kakvog bi svaka žena kraj sebe pozelela. Želiš li da ti se vrati? Posle svega što se dogodilo?“

Nataša napući usne.

„Da.“

Vidovnjakinja uzdahnu.

„Vraćićemo ga... mi to *možemo*...“ Govorila je drugačijim tonom, odlučnije, saosećajnije. „Samo... to neće biti lako. Povratak će biti lakši deo posla. Problem je zadržati ga!“

„Želim ga, uprkos svemu.“

„Svako od nas poseduje izvesnu, unutrašnju magiju.“ Darja se nagnula preko stola. Pogledom je prodrla u Natašu. „Govorim o jednostavnoj,

drevnoj ženskoj magiji. Zaboravila si na nju, preokupirana ambicijom. Pogrešila si. Ne brini. Pomoći ću ti. Sve ćemo učiniti u tri koraka.“

Tiho je kucnula po stolu.

„Odmah ćeš dobiti ljubavni napitak. To nije veliki grijeh... Napitak će ti vratiti muža, ali ga neće zadržati.“

Nataša kolebljivo klimnu. Ideja o podeli vradžbine na tri koraka joj se nije dopala – pogotovo u ovom ambijentu.

„Što se drugog koraka tiče... dete tvoje suparnice ne sme biti rođeno. Nećeš zadržati svog čoveka ako se rodi. Moraćeš da preuzmeš veliki grijeh, da uništiš nevino dete u utrobi...“

„Kako to misliš?“, pitala je Nataša, drhteći. „Ne želim da završim pred sudom!“

„Ne govorim o otrovu, Natašenjka. Raširiću ruke“, vidovnjakinja učini baš to otvorenim dlanovima, „i udariti dlanom o dlan... Sve će biti gotovo. Grijeh će biti učinjen. Nema ni govora o sudovima.“

Nataša je ćutala.

„Grijeh neće pasti na moju dušu“, reče Darja, hitro se prekrstivši. „Pomoći ću ti ako želiš, ali ti moraš odgovarati pred Gospodom!“

Nastavila je, protumačivši ćutanje kao pristanak:

„Treći korak... Zatrudnećeš. Pomoći ću ti u tome. Dobićeš divnu, pametnu kći. Biće oslonac tebi i tvom mužu. Svi tvoji problemi će biti rešeni.“

„Govoriš li ozbiljno?“, tiho upita Nataša. „Da li si u stanju da to učiniš...?“

„Objasniću ti kako to ide“, reče Darja i ustade. „Reci 'da', pa će se sve to dogoditi. Tvoj muž će ti se sutra vratiti. Tvoja suparnica će preko sutra doživeti spontani pobačaj. Neću ti uzeti novac dok ne zatrudniš. Tada ću naplatiti moj trud, i to obilato. Hrista mi boga!“

Nataša se lukavo osmehnu.

„Šta ako te prevarim i ne donesem novac? Kad sve bude gotovo...“

„Nećeš me prevariti, Natašenjka. Razmisli malo, pa ćeš shvatiti da bi to bio uzaludan trud.“

Nataša proguta pljuvačku. Pokušala je da sve okrene na šalu:

„To znači da plaćam po isporuci!“

„Slatka mala poslovna žena“, podsmešljivo će Darja. „Ko će te zavoleti, tako praktičnu i pametnu. Žena mora sačuvati izvjesnu luckastu crtu... I da... platićeš po isporuci. Kad dobiješ sve tri obećane usluge.“

„Koliko?“

„Pet...“

„Tražiš *pet*?“, planu Nataša. Izgubila je kontrolu nad sobom. „Mislila sam da ćeš tražiti znatno manju sumu.“

„Prošla bi jeftinije ako bi se zadovoljila muževljevim povratkom. Ali, znaj da bi te uskoro napustio. Nudim ti istinsku pomoć, trajni lek za sve nevolje.“

„Želim da to učinim“, reče Nataša i klimnu glavom. Sve je delovalo nestvarno. Znači to je to. Udarac dlanom o dlan, pa će nerođeno dete nestati? Još jedan, pa će ljubljenom, idiotskom mužu, roditi devojčicu?

„Prihvataš li greh na svoju dušu?“, vidovnjakinja nije gubila vreme.

„Kakav je to greh?“, odvrati Nataša i otkri istinsko raspoloženje. „Svaka žena ga je bar jednom počinila! Možda tog deteta i nema!“

Vidovnjakinja nakrenu glavu, kao da osluškuje udaljeni glas. Klimnula je.

„Ima ga... Mislim da je kćerkica.“

„Pristajem“, reče Nataša, nervoznim glasom. „Prihvatam sve grehe na sebe, ma kakvi oni bili. Da li je pogodba sklopljena?“

Vidovnjakinja ju je ozbiljno, prekorno posmatrala. „Ne valja tako, kćeri... Svi ti gresi. Ko zna kojim ću te grehom opteretiti? Mojim, tuđim... ne zaboravi da ćeš zbog njega odgovarati pred bogom.“

„Sredićemo to nekako.“

Darja uzdahnu:

„Mladi su tako budalasti. Misliš da on gubi vreme pretresajući vaše grehe? Svaki greh ostavlja trag. Po njima će ti suditi... Ali, dobro. Ne boj se. Neću te opteretiti tuđim grehovima.“

„Ne bojim se.“

Izgledalo je da je vidovnjakinja ne sluša. Sedela je kao da nešto pažljivo osluškuje. Slegnula je ramenima.

„Dobro... hajdemo. Daj mi ruku!“

Nataša oklevajući pruži desnicu. Zabrinuto je pogledala dijamantski prsten. Teško se skidao, ali...

„Uh.“

Vidovnjakinja je ubola u mali prst. Učinila je to tako brzo i vešto da Nataša nije ništa osetila. Zbunjeno se ukočila, posmatrajući crvenu kapljicu. Darja spusti iglu u prljavi tanjir, prekriven starim, smeđim mrljama. Radila je uvežbanim, rutinskim pokretima. Igla je imala oštar vrh. Takvima se vadi krv, u laboratoriji.

„Ne boj se, sve je sterilno. Bacam igle posle upotrebe.“

„Šta to radiš?“ Nataša je pokušala da iščupa ruku. Darja je sprečila, iznenađujuće čvrstim stiskom.

„Budi mirna, idiotkinjo, inače ću morati još jednom da te bocnem!“

Izvukla je bočicu iz omanjeg džepa. Nalepnica skoro da se otrla od pranja. Pročitala je samo nekoliko prvih slova: „Tink...“ Starica je vešto odvrnula poklopac. Pritisnula je Natašin mali prst na vrh bočice. Kapljica krvi kanu u nju.

„Neki veruju“, nastavi vidovnjakinja, „da jačina napitka zavisi od količine krvi. To nije tačno. Krv treba da bude kvalitetna, ali količina ne igra nikakvu ulogu...“

Vračara je otvorila frižider i izvadila bočicu „privet“ votke. Nataša se setila da je njen šofer tu votku zvao „dizačica iz mrtvih“.

Kanula je nekoliko kapi votke na vatu koja je završila oko Natašino malog prsta. Vračara pruži bocu Nataši.

„Hoćeš malo?“

Nataša najedanput vide samu sebe. Probudiće se sutradan, na drugom kraju grada, opljačkana, silovana, nemoćna da se bilo čega seti. Odmahnula je glavom.

„Kako hoćeš. Ja ću gucnuti.“ Darja prinese „dizačicu“ usnama. Ispraznila je bocu u jednom gutljaju. „Sad je malo lakše... za rad. Ne plaši se. Ne živim ja od pljačke.“

Poslednjih nekoliko kapi alkohola je završilo u bočici. Vidovnjakinja je, praćena Natašinih radoznalim pogledom, dodala so, šećer, vruću vodu iz čajnika i malo praha s jakim mirisom vanile.

„Šta je to?“, pitala je Nataša.

„Da nisi prehladena? To je vanila.“

Vračara pruži bočicu mušteriji.

„Uzmi je.“

„Da li je to sve?“

„Da, to je sve. Daj napitak mužu. Možeš li to? Sipaj mu ga u čaj ili votku, iako ovo drugo nije najbolji način.“

„Ali, gde je tu magija?“

„Magija?“

Nataša se opet osećala kao budala. Nastavila je prilično glasno:

„U bočici je kap moje krvi pomešana s nešto votke, šećera, soli i vanilinog praška!“

„Zaboravila si da pomeneš vodu“, ispravi je Darja. Podbočila se i podsmešljivo pogledala gošću. „A šta si očekivala? Suve žablje oči? Dlačice s muda? Zar si mislila da ću da izduvam slince u to? Šta hoćeš – predstavu ili učinak?“

Nataša je zbunjeno ćutala. Darja nastavi, s neskrivenim podsmehom. „Draga moja, da sam htela da ostavim utisak na tebe, to bih i učinila. Ne sumnjaj u to. Nije važan sadržaj bočice, već ko ga je spravio. Ne brini se. Idi kući i daj napitak suprugu. Da li će doći...?“

„Hoće... večeras. Telefonirao mi je da mi kaže da će svratiti po neke stvari...“, promrmljala je.

„Pusti ga da ih uzme. Pobrini se da popije malo čaja. Sutra će vratiti sve stvari. Ako mu to dozvoliš, naravno.“ Darja se osmehnu. „U redu... Ostala nam je još jedna stvar. Prihvataš li ovaj greh na svoju dušu?“

„Prihvatam ga.“ Nataša najedanput shvati da više nije spremna da se smeje svojim rečima. U njima nije bilo ničeg smešnog. Vidovnjakinja je delovala preozbiljno. Ako se njen muž sutra vrati kući...

„Tvoja reč, moje delo...“ Darja polako raširi ruke i brzo izgovori: „Crvena voda, tuđa bol, trulo seme i zli nakot... Onog što je bilo neće biti, a čega nema, neće ga ni biti... Vрати se u ništavilo, nestani bez traga, pokori se mojoj reči i volji...“

Glas joj se preobrazi u nerazgovetan šapat. Čitav minut je micala usnama. Zatim je snažno udarila dlanom o dlan.

Nataši se učini da je osetila snažan nalet vetra u kuhinji. Srce joj je snažno tuklo. Žmarci joj pohrliše niz kičmu.

Darja trgnu glavom. Pogledala je Natašu i klimnula.

„To je sve. Idi sad, draga moja. Idi kući, curice. Čekaj muža.“

Nataša ustade. Pitala je:

„Ali, šta... kada ću...?“

„Setićeš me se kad budeš zatrudnela. Čekaću tri meseca... nemoj da me kriviš ako budem još malo čekala...“

Nataša klimnu. Progutala je pljuvačku da bi se izborila s onim što je gušilo. Zbog nečeg je u potpunosti verovala vračari... istovremeno joj je bilo bolno jasno da će, za tri meseca, ako sve prođe kako treba, oklevati da joj plati. Biće u iskušenju da sve pripiše slučaju... zašto bi ovoj štrokavoj opsenarki isplatila pet hiljada zelembaća?

Znala je da hoće. Možda će do poslednjeg dana otezati s isplatom, ali će joj na kraju doneti novac. Učiniće to zato što neće zaboraviti udarac dlanom o nemanikirani dlan i hladni talas koji se pojavio niotkuda u kuhinji.

„Idi“, ponovila je vidovnjakinja s ljubaznom odlučnošću. „Moram da skuvam večeru i pospremim stan. Idi, idi...“

Nataša uđe u mračno predsoblje. Skinula je papuče i s uzdahom olakšanja obula sandale. Čarape su, po svoj prilici preživjele iskušenje... Tome se svakako nije nadala...

Posmatrala je vidovnjakinju, pokušavajući da smisli prave reči. Da li da joj se zahvali, da pita za neki podatak ili pokuša da se našali – ako uspe, naravno...

Ali, Darja je sasvim zaboravila na nju. Vidovnjakinja je razrogačenim očima zurila u zatvorena vrata. Nemoćno je mahala rukama ispred sebe, šapćući:

„Ko... ko... ko?“

Vrata iza Nataše se otvoriše uz zaglušni tresak. Predsoblje se ispuni mnoštvom ljudi. Dvojica su čvrsto držala vidovnjakinju. Jedan je jur-nuo pravo u kuhinju. Očigledno da je dobro poznao raspored prostorija. Mlada, crnokosa devojka stade kraj Nataše. Svi su nosili jednostavnu i neupadljivu odeću: majice s kratkim rukavima i šortseve kakvi se po ovoj vrućini mogu videti na devedeset posto Moskovljana. Nataši sinu sumorna misao da njihova odeća podseća na neupadljiva siva odela pripadnika tajnih službi.

„To je grozno“, reče devojka, posmatrajući Natašu. Vrtela je glavom. „Zaista odvratno, Natalija Aleksejevna.“

Devojka je, za razliku od muškaraca nosila crne, teksas farmerke i plavu jaknu od istog materijala. Nosila je sjajni medaljon na srebrnom lancu oko vrata i šest srebrnih prstenova. Savremene, složene prstenove

sa zmajskim i tigrovskim glavama, isprepletanim zmijama i znacima neobične azbuke.

„Kako to mislite?“, pitala je Nataša, neobično bezizražajnim glasom.

Devojka ćutke otvori Natašinu tašnu i uze bočicu. Držala je pred Natašininim očima, prekorno vrteći glavom.

Jedan od onih koji su držali vidovnjakinju uzdahnu i poče da izlaže tupim tonom:

„Darja Leonidovna Romašova! Hapsim te u ime Noćne straže.“

„Kakve straže?“ U vidovnjakinjinom se glasu mogla nazreti zbunjenost i panika. „Ko ste vi?“

„Imate pravo da odgovarate na naša pitanja“, nastavi mladić. „Svaka preduzeta magijska radnja će biti protumačena kao neprijateljski čin i na licu mesta kažnjena. Imaš pravo da zahtevaš vreme za sređivanje ljudskih obaveza. Optuženi ste za... Garik?“

Mladić se vrati iz kuhinje. Nataša je, kao kroz san, opazila da ima lice intelektualca. Pomalo tužno. Takvi ljudi su joj se uvek dopadali...

„Pretpostavljam da je reč o uobičajenom“, reče Garik. „Nezakonito upražnjavanje crne magije drugog ili trećeg stepena, na ljudima. Ubistvo, neplaćanje poreza – ali to nije naš problem. To je problem Tamnih.“

„Optuženi ste za nezakonito izvođenje crne magije, uticanje na svest drugih ljudi i ubistvo“, ponovio je čovek koji je držao Darju.

Vidovnjakinja ispusti otegnuti, prodorni, užasnuti urlik. Nataša nevoljno baci pogled na otvorena vrata. Nije bila naivna. Nije se nadala da će susedi pohrliti u pomoć, ali bi neko mogao pozvati policiju.

Neobični posetioци se nisu obazirali na vrisak. Devojka se namrštila i klimnula u Natašinom pravcu.

„Šta ćemo s njom?“

„Zaplenićemo napitak i izbrisati sećanje na ovaj događaj.“ Garik je posmatrao Natašu bez trunke simpatije. „Misliće da nije zatekla nikog u stanu.“

„I to je sve?“ Devojka izvadi paklicu cigareta iz džepa i nehajno zapali.

„Šta nam preostaje? Ona je ljudsko biće. Ne možemo joj ništa.“